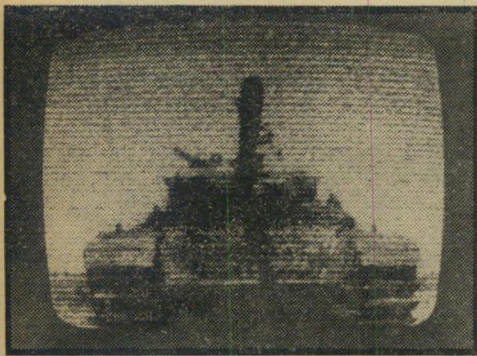

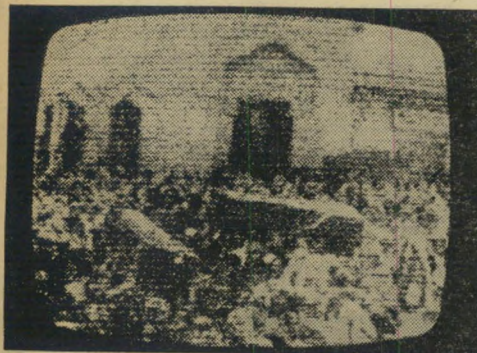
„רצתי קדימה, כשאני רואה מול העיניים רק את המפקד הכצוע, הדבוק למכשיר-הקשר!... „אני צוחן“ זעק הנמר „אל תעשו ממני כצוע!“

ה„צנטוריון“
אחד הטאנקים ה־
ישראליים שנשׁוֹ
ארו בשטח, כפי שהוצג בטלוויזיה הירדנית.

רכב צה״ל
שנפגע ונישבה
מוצג לראווה בפני
אנשי אל־פתח, חמושים בנשק טעון.

ההלווייה בעמאן
כפי ש־
צולמה
בטלביזיה הירדנית: בראש ההלוויה צעדו
צלמי העיתונות הזרה וצלמי הטלוויזיה.

ימלאו לי את המחסן.
גם כשביקר אצלו רופא־הצנחנים הגיב
הנמר בדרכו הנימצת. בייחוד לאחר שה־
רופא רמז לו שאחרי שתי פציעות, מוטב
שיעבור ליחידה שקטה יותר.
„מה אתם עושים ממני, פצוע?“ נהם.

★ ★ ★
רסיס כמו בית

ר מי (25) נולד בשכונת־הוילות אפקה,
ליד תל־אביב. הוא צורף לכוון שפרץ
דרך גשר דמיה, ובו צנחנים שישבו ב־
זחלמ״ים. „עברנו את הגשר“, הוא
מספר, „טיהרנו את הסביבה. היינו, בסך־
הכל, כוח־משימה־פורץ. ניגשנו לערוץ חסי־
מה בעורף המצב.
באלחוט דיווחו לנו ששלושה טאנקים
ירדניים הצליחו לדפוק טאנק שלנו. שעלינו
לבוא מהר. לחלץ אותו. כשקרבונו למקום,
ראינו שהחברה מהטאנק פצועים קשה.
שני קצינים ואני רצנו לעבר הטאנק.
הספקתי להעביר פצוע אחד ואז חטפנו פגז.
לא יודע אם היה של תותח או סתם מרגמה.
הקצינים נפצעו קל. אני הועפתי כמה
מטרים אחורה. חשבתי שפגעה בי אבן.
הרגשתי שהיא רטובה. מדם.
רסיס כמו בית ניכנס לי לחזה. אז
אמרתי לקצין שלידי, אני פצוע! אחר־כך

רן שכב פצוע, החלים, חזר לצנחנים,
יצא לפעולה האחרונה. עוד ליד גשר־
עבדאללה פגע פגז אויב בזחל״ם שלו. הוא
הועף מן הרכב, קיבל הלם, הסתובב בשטח
ללא הכרה ברורה — עד שנאסף על־ידי
הליקופטר שפינה אותו.

★ ★ ★
„מה אני, פצוע?“

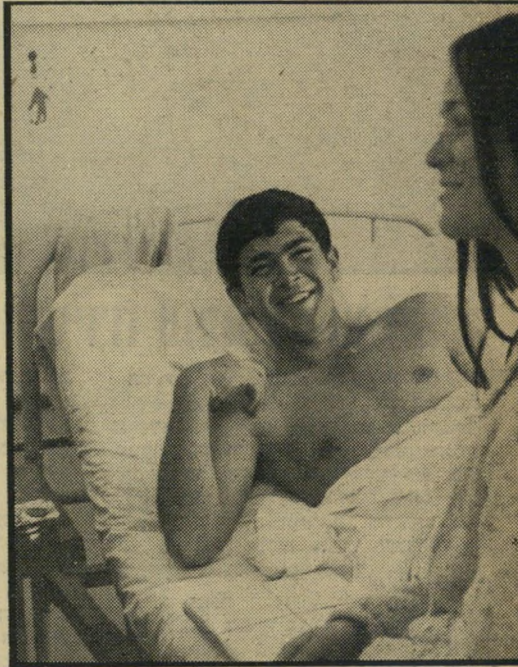
א **מה נפצעתי!** אמר הנמר לאמו,
כעבור יומיים, כשמגישים ליד מיטתו
את הטלפון המטלטל, המועבר בין החיילים
בבית החולים. „אני שוכב בהדסה, אבל
כבר משחק כדורגל.“
האם היתה מנוסה בבדותיו של בנה. היא
הכירה אותו מן הפגיעה הקודמת ולא
האמינה למעשיית־הכדורגל. לקחה מונית,
עלתה לירושלים.
„טוב שבאת!“ חיך רן, כשהופיעה
ליד מיטתו, והשתדל לא לגנוח. כל פעם
שזז. „עכשיו הסיגריות והשוקולד שלך

החמישי שעבר, עת יצאו מול אויב. שם לא
היה קיים דיכאון, יאוש, פחד. שם היתה
קיימת רק המשימה.
אבל גם את הפחד והסבל הם מביסים.
בעזרת חיך. בהידוק־שפתיים. בבדיחה של־
עיתים היא אף גסה. בצחוק פרוץ. בחיזור
אחר אהות או חברה שבאה לביקור.
רן הוא צעיר בעל־גוף ומגודל־זקן.
קוראים לו הנמר. הוא בן 22. כששואלים
אותו מניין הוא, עונה: „מהצנחנים.“ מוצאו
— כמוצאם של רוב הנופלים והפצועים של
פעולה זו — מן ההתיישבות העובדת.
הוא מכיר היטב את בית־החולים. במל־
חמת־ששת־הימים הוחקף הגיפ עליו ישב
רן, על־ידי שני מיגים מצריים. שלושת
עמיתיו זינקו מהרכב ושכבו תחתיו. הנמר
ישב בשקט בתוך הגיפ והצית סיגריה.
פגזות־תחלול פגזוה על־ידי אחד המיגים
העיף אותו, פצוע קשה בגופו.
השלושה שתפסו מחסה מתחת לגיפ
נהרגו, עת התפוצצה המכונית, שנפגעה.

קומה שנייה. קומה שלישית. קומה
שישית. בית־החולים הדסה, בירושלים.
עשרות גברים צעירים, צעירים מאוד, פנים
מעוותות מכויות. רגליים קטועות מעל לברך
או מתחתיה. ידיים מגובסות, כשעל הגבס
ציורי־פרחים ושמות של בחורות.
לוחמי־הפשיטה שעברו את מיבחן־האש,
מנהלים כאן, בין קירות לבנים, קרב פרטי
משלהם: מיבחן־הסבל.
אחדים מהם אינם מפסיקים לדבר על
הפעולה בה השתתפו. אחרים אינם רוצים
לזכור בכלל שקיימת מלחמה. מלחמתם הפר־
טית, או מלחמה כלשהי.
יש שם גיבורים, סתם לוחמים עזיגפוש —
וגם לוחמים אפורים כשק. כאלה שנפצעו
תוך־כדי מעשיגבורה ופעולות־חילוץ־חברים
— וכאלה שנפלו בפני פגז שהגיע מרחוק,
מבלי שידעו מניין ומתי בא.
קשה אולי יותר להיאבק כך לבד,
משותק, או פגוע, מאשר על זחל״ם, עם
חברים, עם נשק ביד — כפי שעשו ביום

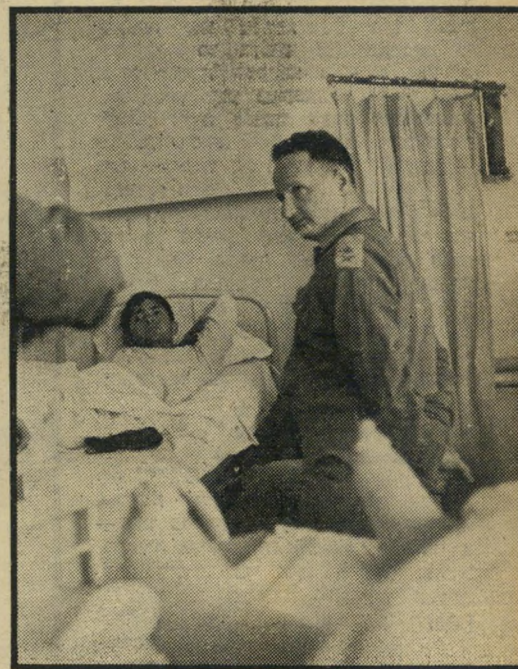
הנמר משער־העמקים
הוא רן, זוכה ב־
מיפולן המסור של כל
האחיות, שהדביקו לו כינוי זה. רן נפצע גם במלחמת־ששת־הימים.

צבי ונערתו
צבי זוכה לביקורה של חברתו, במיטתו
אשר בבית־החולים הדסה בירושלים.
הנערות וההורים עשו את הכל כדי להקל על הפצועים.

המתנדבת הסקנדינבית
באה לשוֹבב את רן
חס של הלוחמים —
ועוררה גלי־התלהבות. „תשלחו לנו עוד כאלו ונצא מכאן“, אמר פצוע אחד.

אלוף הפיקוד
אלוף עוזי נרקיס, אלוף פיקוד
המרכז. הפצועים הביעו בפניו
הערכתם לכושר־הלוחמה של האויב כפי שהתגלה בפעולה.